

ของฝากจากใจ

มีท่านผู้ใดบ้าง ? ศรัทธาจะสร้างพระอรหันต์ ๑๐๘ องค์

องค์ละ ๑๐,๐๐๐ (หนึ่งหมื่นบาทถ้วน)

เพื่อประดิษฐานไว้ที่หอพระอรหันต์ ซึ่งสร้างเป็นทรงกลมลงรักปิดทองติดกระจกสวยงามมาก จารึกชื่อให้ทุกองค์ ที่วัดพระธาตุเรืองรอง จะสร้างเพื่อผู้ใดหรือเพื่อผู้มีพระคุณ จารึกให้ทั้งนั้น จะมีคนมาตักบาตรนพเคราะห์ต่อชะตา ตักบาตรร้อยแปดที่หอพระนี้ทุกวัน

ท่านผู้ใดเลื่อมใสศรัทธาแน่ใจในหลวงปู่ ขอเชิญติดต่อทำบุญ

ที่หมายเลข ๐๘๑-๘๓๕-๖๕๖๘, หรือ ๐๒-๔๑๑-๓๙๐๖

หรือ ๐๒-๘๔๘-๕๔๖๕

<u>แต่ถ้ายังไม่เลื่อมใสศรัทธา โปรดพักไว้ก่อน อย่าเพิ่งทำ</u>

นี่คือ พระธาตุเรืองรอง

อันเกิดจากศรัทธาของประชาชนผู้ใจบุญคนละตั้งแต่ ๑ บาทขึ้นไป ขณะนี้ (ปี พ.ศ. ๒๕๔๙) สิ้นค่าก่อสร้างไปแล้ว ๔๐ กว่าล้านบาท ตั้งอยู่ที่วัดบ้านสร้างเรือง ต. หญ้าปล้อง อ. เมือง จ. ศรีสะเกษ ถนนราดยาง ห่างจากตัวเมืองไปทางทิศเหนือ ๕ กิโลเมตรครึ่ง หลวงปู่เป็นเพียงผู้ดำเนินการสร้าง การเงินเป็นของสาธุชนผู้ใจบุญ กำลังดำเนินไปเรื่อย ๆ หากได้อาศัยศรัทธาจากญาติโยมคนละเล็กละน้อยเพิ่มขึ้นอีก คิดว่าไม่นานก็คงจะเสร็จเรียบร้อย เป็นที่กราบไว้สักการะบูชา ยึดเหนี่ยวทางใจของลูกหลานต่อไป ผู้มีส่วนร่วมสร้างคงจะได้รับกุศลผลบุญไม่น้อยเลย ขอเจริญพร จาก.....

หลวงปู่ธัมมา พิทักษา

วัดใหม่ยายมอญ (อมรทายิการาม) บางกอกน้อย กทม. ๑๐๗๐๐

โทร. ๐๒-๔๑๑-๓๕๐๖, ๐๒-๘๘๔๘-๕๔๖๕

หรือ ๐๘๑-๘๓๕-๖๕๖๘

ประวัติของวัดสร้างเรือง

ต.หญ้าปล้อง อ.เมือง จ.ศรีสะเกษ

ที่มีชื่อว่าวัดสร้างเรืองก็เพราะตั้งอยู่ที่หมู่บ้านสร้างเรือง เริ่มการก่อสร้างเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๐ เสร็จสิ้นสมบูรณ์เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๐

ที่ว่าสร้างเสร็จสมบูรณ์นั้น หมายความว่าได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมา (ฝังลูกนิมิต) เป็นวัดที่ถูกต้องครบกระบวนการทางกฎหมายและกฎระเบียบทางคณะสงฆ์ทุกประการ ส่วนว่าจะมีการเสริมสร้างเปลี่ยนแปลง เพื่อความเจริญเหมาะสมประการใด ค่อยว่ากันอีกเรื่องหนึ่ง

เดิมที ณ ที่แห่งนี้เป็นป่าช้าทั้งเผาและฝังศพ (ผี) มีเนื้อที่ประมาณ ๑ ไร่เศษ ๆ เท่านั้น ต่อมาได้ขอบิณฑบาตร (ขอฟรี) และขอซื้อที่ดินขยายออกไปเรื่อย ๆ จนได้เนื้อที่ ๖ ไร่เศษ

ผู้ริเริ่มการก่อสร้างวัดก็คือ *หลวงปู่ธัมมา พิทักษา* หรือ *พระมหาธัมมา พิทักษา* หรือ *ด.ช. ธัมมา พิทักษา* บุรุษหลายชื่อลูกชายที่ขี้เหร่ที่สุดของ นายสาลี และนางวรณ์ พิทักษา อดีตเคยแก้ผ้าวิ่งไล่จับตั๊กแตน เล่นตี่จับ เล่นหมากลี้ เล่นหมากหึ่ง เล่นเฮือนน้อย (ภาษากลางเรียกว่า "เล่นขายของ" เล่นตีคลี เล่นไล่จับ เล่นว่าว ขี่ควายวิ่งแข่งกัน แก้ผ้าเอาหัวขวิดกันเหมือน

วัวเหมือนควาย แม้แต่เล่นเป็นหมากัดกันก็ยังเคย เอาเป็นว่าเป็นเด็กคลุกขี้ฝุ่นแถวนี้มาก่อนก็แล้วกัน

ส่วนผู้ที่ร่วมสร้างวัด ก็ได้แก่ชาวบ้านสร้างเรือง และสาธุชนผู้ใจบุญใจกุศลทุกทิศทุกทางทั้งใกล้และไกลช่วยกัน ทั้งด้วยแรงกายและทุนทรัพย์ตั้งแต่ ๑ บาทขึ้นไป ทุกสิ่งทุกอย่างก็ค่อย ๆ เติบโตเจริญก้าวหน้ามาเรื่อย ๆ จนถึงบัดนี้ (บันทึกเรื่องนี้เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖) แม้ว่าจะไม่เลิศเลอเหมือนเมืองฟ้าเมืองสวรรค์ แต่ก็ภูมิใจแล้วที่ทำได้แค่นี้

ขอให้ผู้มีส่วนในการสร้างทุกสิ่งทุกอย่างในวัดสร้างเรืองนี้ จงประสบแต่คำว่า สะอาด สว่าง สงบ พบแต่ความร่มเย็นทุกภพทุกชาติ จนกว่าจะถึงซึ่งพระนิพพาน ในอนาคตกาลด้วยเทอญ ฯ

ใครดูหมิ่น กุลสตรี ไม่ดีแน่
เพศของแม่ ก็เพศหญิง ไม่จริงหรือ
ใครดูแคลน เหยียดหยัน นั่นแหละคือ
เหยียดหยามชื่อ คำนี้แน่ "แม่ตัวเอง"ฯ

จากหลวงปู่ปากโป้ง เข้าโรง (โลง) คงจะเงียบ

ประวัติพระธาตุเรืองรอง

ทำไมต้องมาสร้างที่บ้านสร้างเรือง ?

คำตอบก็คือ ตั้งแต่จำความได้เป็นต้นมา ได้ยินเสมอว่าผู้คนในถิ่นอีสานใต้หลายเพศหลายวัยอยากจะไปไหว้ปูชนียสถานต่างๆ การไปมาสมัยนั้น เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็กลำบากมากฐานะก็ยากจน ต่อมาเมื่อข้าพเจ้าได้ไปเห็นโลกกว้างไกลขึ้น ได้ไปพบเห็นปูชนียสถานอันเป็นที่เคารพสักการะบูชาของผู้คนในถิ่นอื่น ๆ หวนมาคิดถึงญาติพี่น้องในภูมิภาคที่ตนอยู่ จะไปไหว้พระธาตุพนมระยะทาง ๔๐๐ กว่ากิโลเมตร พระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี ก็อยู่ไกลถึง ๕๐๐ กว่ากิโลเมตร พระเจดีย์นครปฐมก็ไกลออกไปถึง ๖๐๐ กว่ากิโลเมตร พระธาตุดอยสุเทพ พระธาตุนครศรีธรรมราชก็ยิ่งไกลออกไปอีกเป็นพัน ๆ กิโล ***จะไปไหว้แต่ไม่ได้ไป ตายไปก็หลายร้อยคนแล้ว เนื่องจากขาดแคลนทุนทรัพย์นั่นเอง***

เมื่อคิดได้อย่างนี้ จึงได้ตัดสินใจมาสร้างที่วัดสร้างเรืองแห่งนี้ และที่มีส่วนโน้มน้าวจิตใจให้มาสร้างที่นี่อีกอย่างหนึ่งคือ **ที่นี่เป็นบ้านเกิดเมืองนอนของข้าพเจ้าเอง** **ภาษาบ้านข้าพเจ้าชอบพูดว่า......*เป็นที่ฝังสายแห่*......**ภาษาทั่วไปเขาเรียกว่า........***ฝังรก*** หรืออะไรนี่แหละ

ถามว่า รูปแบบ ของพระธาตุ เอามาจากไหน ?

คำตอบก็คือ เอามาจาก **"สถาปนึก"** ข้าพเจ้านึกเอาเอง คิดเอาเอง นึกวาดภาพในความรู้สึกว่าน่าจะเป็นอย่างนั้น ๆ ครั้งแรกคิดแบบรูปร่างได้ก็ให้เพื่อนคือท่านมหาเล็ก ซึ่งอยู่ด้วยกันที่วัดอมรินทราราม เขตบางกอกน้อย กทม. ในสมัยนั้น เป็นผู้เขียนรูปสำเร็จและแบบแปลนให้ แต่พอจะลงมือทำจริง ๆ ก็เกิดมีความคิดไม่ตรงกันกับแปลนนั้นเสียแล้ว จึงได้ขออนุญาตท่านมหาเปลี่ยนแปลงใหม่หมดทั้งหลัง ท่านมหาก็ไม่ขัดข้อง ภาพจึงออกมาตามที่ *"นึก"* ดังที่ท่านทั้งหลายเห็นอยู่ขณะนี้ คือขีด ๆ เขียน ๆ ไปตามพื้นดินตามเศษกระดาษ แล้วก็ทำไปตามที่ขีดเขียนนั้น

จึงเป็นอันว่า

รูปทรงโบสถ์วัฒนธรรม, รูปปั้นบั้งไฟ *(บ้องไฟ...แล้วแต่ใครจะเรียก)*, รูปปั้นหมาหน้าคน คนหน้าหมา, รูปปั้นควายหน้าคนคนหน้าควาย, รูปปั้นอีแร้งกินหมาเน่า, รูปปั้นแม่ป้อนข้าวลูก, รูปปั้นคนแต่ก่อนนั่งล้อมวงกินข้าว, รูปคนแต่ก่อนหญิงชายแก้ผ้าอาบน้ำ, และภาพเขียนใต้พระธาตุ ที่ท่านเห็นอยู่นั้น พร้อมทั้งภาพปั้น ภาพเขียนที่จะทำต่อไป ล้วนแต่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจากสมองของ ***.......สถาปนึก คิดเอาทั้งนั้น.....***ไม่ใช่ว่าข้าพเจ้าจะไปดูหมิ่นดูแคลนสิ่งปฏิมากรรมอื่น ๆ ที่ท่านนักปราชญ์อาจารย์ทั้งหลายได้ทำไว้ เพียงแต่ข้าพเจ้าอยากจะทำอะไรให้แปลก ๆ ไปเท่านั้น อะไรที่มี

ให้ดูให้ชมก็ชมไป ดูไป ส่วนข้าพเจ้าก็จะทำอะไรที่แปลก ๆ ให้ดูให้ชมเท่านั้นเอง

อีกอย่างหนึ่ง ข้าพเจ้าอยากจะทำอะไร ๆ ให้ลูกหลานรุ่นหลัง ๆ ได้พบได้เห็น ได้ศึกษาหาความรู้ เขาเกิดไม่ทัน เมื่อเขามาเห็นสิ่งเหล่านี้อาจจะทำให้เขาได้มีข้อคิดอะไรบางอย่างก็เป็นได้

ในด้านธรรมะ เช่น เขาเห็นอีแร้งกินหมาเน่า เขาอาจพินิจพิจารณาหาคำตอบเอาเอง เป็นการฝึกสมองทดลองปัญญาไปในตัว ข้าพเจ้าบอกแล้วไงว่า ข้าพเจ้ามีความรู้แค่ ป. ๔ จึงทำอะไร ๆ ไปตามที่มีความรู้ความสามารถจะพึงทำได้

ถามว่า ความมั่นคงทนทานของพระธาตุ จะมั่นใจแค่ไหน ?

ขอตอบว่า.........มันทรุดลงหรือผุพังไปเมื่อไหร่ก็หมดทนทานเมื่อนั้น ไม่สามารถจะบอกได้ว่าจะพังทะลายสลายลงเมื่อใด กรุงศรีอยุธยาหรือกรุงสุโขทัย หรือทั่วโลกก็ว่าได้ มีสิ่งก่อสร้างที่แน่นหนามั่นคง ดูประหนึ่งว่าจะไม่มีวันพังทลายลงได้ แต่แล้วเมื่อถึงเวลามันก็เป็นไปตามกฎแห่ง “สัจจะ ความจริง” **กล่าวคือ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ เปลี่ยนแปลง แล้วก็ดับสลายไป** มันก็เท่านั้นเอง

ถามว่า ทำไมจึงไม่ทำเป็นรูปเจดีย์ จะได้คงทนกว่านี้มาก ?

คำตอบก็คือ เพราะอยากทำรูปทรงอย่างนี้ จึงไม่ทำเป็นรูปเจดีย์ ก็ดังที่บอกแล้วนั่นแหละว่าข้าพเจ้าทำตามแบบ....สถา

ปนึก.....ไม่ใช่สถาปนิก *นึก กับ นิค* มันไม่เหมือนกัน อะไรที่เขาทำไว้ดีแล้วก็ขอสา....... ธุ ส่วนข้าพเจ้าอยากจะทำให้มันแปลกไปหน่อยเท่านั้นเอง

ถามดัง ๆ ว่า

สร้างนั้นสร้างได้ แต่เมื่อหลวงปู่ตายไปแล้ว ใครจะรักษาดูแลต่อไป ? ***คำตอบก็คือ.......***คนที่เกิดมาทีหลังเขาดูแลกันเอง บรรพบุรุษพ่อแม่ปู่ย่าตาทวดของเรา ท่านสร้างประเทศไทยและรักษาประเทศไทย สืบต่อกันมาหลายชั่วอายุคนแล้ว ที่รักษาได้ก็รักษาไป ที่รักษาไม่ได้ก็สูญสลายไป มันเป็นกฎแห่งความเป็นจริง ว่ากันตรง ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างมันเป็นธรรมชาติ ธรรมะก็คือธรรมชาติ

ถามดัง ๆ อีกว่า

ถ้าหลวงปู่ยังมีชีวิตอยู่ก็ไม่เป็นไร แต่ถ้าหลวงปู่ล้มหายตายจากไปล่ะ เรื่องผลประโยชน์จะมากน้อยก็แล้วแต่ มันจะไม่ทำให้เกิดการแก่งแย่งทะเลาะเบาะแว้ง แตกแยกเป็นก๊กเป็นเหล่า ฆ่าแกงกันเพราะผลประโยชน์ดอกหรือ ?

คำตอบก็คือ....ไม่ว่าที่ไหน ยุคใด ตราบใดที่มนุษย์ยังมีกิเลสตัณหา ที่ไหนมีผลประโยชน์สาธารณะเกิดขึ้น ที่นั่นย่อมจะมีความไม่สงบเรียบร้อยเกิดขึ้นอย่างแน่นอน แต่ท่านอย่าลืมว่า ที่ไหนมีคนดี ที่นั่นย่อมมีคนชั่ว แม้แต่ตัวเราเองก็เถอะ อย่าคิดว่ามีแต่ความดี ***คน ที่ ยัง มี กิเลส*** ย่อมจะมีทั้งดีและไม่ดีทั้งนั้นแหละ

อย่าว่าแต่หลวงปู่ตายไปเลย

แม้แต่หลวงปู่ยังอยู่เป็นตัวเป็นตนนี่แหละ มันก็ยังมีให้เห็นทั้งชม ทั้งด่า ทั้งหวังดี หวังร้ายใครเข้ามาใกล้ มีส่วนในการดำเนินงาน มีส่วนในการรับผิดชอบมากเพียงใด ก็ย่อมได้รับผลกระทบกระทั่งมากเพียงนั้น ***บางทีโครตตระกูลปู่ย่าตาทวดตายไปนานแล้วยังขุดขุ้ยขึ้นมาเกี่ยวข้อง ถูกด่าถูกประนามเป็นทิวแถว***

ข้อสำคัญอยู่ที่ว่าตัวเรามีจิตมั่นคงแค่ไหน เราจะเอาประโยชน์จากการด่าและการชมนั้นหรือไม่ ข้าพเจ้ากล้ายืนยัน นั่งยัน นอนยัน วิ่งยันเลยว่า ชาวบ้านสร้างเรืองเขารัก และเป็นห่วง หวงแหนเคารพบูชาวัด และก็รักศักดิ์ศรีชื่อเสียงท้องถิ่นบ้านเกิดเมืองนอนของเขามาก ไม่ต่างอะไรกับสาธุชนท้องถิ่นอื่นแม้แต่น้อย

แต่.......ก็อย่างว่านั่นแหละ

ที่หมู่บ้านของท่านก็คงไม่ต่างกันเท่าใดนัก มีดำต้องมีขาว มีหนาวต้องมีร้อน มีนอนก็มีนั่ง มีฝรั่งต้องมีไทย มีในต้องมีนอก มีคอกต้องมีสัตว์ มีวัดต้องมีบ้าน มีอานต้องมีม้า มีวาต้องมีศอก นอกคู่กับใน ใจคู่กับกาย นายคู่กับบ่าว ข้าวคู่กับนา ปลาคู่กับน้ำ ชามคู่กับแกง แพงคู่กับถูก ลูกคู่กับหลาน สมภารคู่กับลูกวัด หมัดคู่กับมวย รวยคู่กับจน บนคู่กับล่าง นางคู่กับนาย ชายคู่กับหญิง จริงคู่กับเท็จ....เฮอ....เพ้อเจ้อไปกันใหญ่แล้ว อย่าถือสาเลยนะ เผลอไป ละเมอไป ขอโทษๆ

จุดประสงค์ก็เพียงจะบอกว่า อย่าห่วงเลยว่าเมื่อหลวงปู่ตายไปแล้ว คนรุ่นหลังจะทิ้งจะแย่งผลประโยชน์กัน ***อย่าห่วงเลย......ย.ห. อย่าห่วง*** ชาวบ้านสร้างเรือง ไม่เป็นอย่างนั้นเด็ดขาด ยกเว้นแต่ว่า......จะมีพวก เดนนรก พวกเปรต พวกอสุรกาย พวกผีกองกอย หลงมาเกิด หรือ อพยพเข้าไปในหมู่บ้านนี้เท่านั้น กว่าจะถึงวันนั้นพวกเราที่สร้างความดีหรือว่าสร้างความชั่ว ก็ตายจากโลกนี้ไปถึงนรก สวรรค์ หรือนิพพานไปแล้ว อย่าคิดให้มันหนักสมองไปเลย

ขอยืนยันอีกครั้งว่า

หลวงปู่ไม่เคยว่าตัวเองเป็นคนดีกว่าใครทั้งหลาย การสร้างวัด สร้างพระธาตุ สร้างสาธารณะประโยชน์ทุกอย่างที่ผ่านมา และกำลังจะทำต่อไป ***ไม่ใช่ว่าสำเร็จด้วยความสามารถของหลวงปู่คนเดียว*** หากแต่สำเร็จเพราะอาศัยความร่วมมือร่วมใจจากคนอื่น หลวงปู่เป็นเพียงผู้ดำเนินการเท่านั้น แรงกายแรงใจแรงทรัพย์ประมาณ ๘๐ เปอร์เซ็นต์เป็นของประชาชน ส่วนหลวงปู่นั้นอย่างมากก็ไม่เกิน ๒๐ เปอร์เซ็นต์ ในส่วนที่หลวงปู่มีส่วนร่วมกับคนอื่นนั้น เป็นคนละเรื่องก็มีบ้างเล็กน้อย ***ขอสา......ธุ*** แด่ผู้ให้ความร่วมมือทุกรูปทุกนาม ขอให้สุขสมหวังโดยทั่วถึงกันด้วยเทอญ

หมายเหตุ... พระธาตุเรืองรองวางศิลาฤกษ์ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๔
เริ่มสร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๕

คิดไม่ถึงจริง ๆ ว่า

ตนเอง (หลวงปู่ธัมมา พิทักษา) จะได้รับเมตตาศรัทธาธรรม จากเจ้าหน้าที่สถานีวิทยุแห่งประเทศไทย (สวท.) ประจำจังหวัดศรีสะเกษ นำโดย**คุณชัยพงษ์ *มากทอง*** อดีตผู้อำนวยการ พร้อมด้วยผู้ร่วมงานทั้งหมด โดยได้ถวายเวลาให้ข้าพเจ้าได้ประกาศธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทางวิทยุแห่งนี้ โดยไม่คิดค่าเช่าค่าออนแม้แต่บาทเดียว

ตั้งแต่ปี ๒๕๔๑ ถึง ๒๕๔๙ เป็นเวลา ๑๐๘ เดือน

ถ้าจ่ายเงินเดือนละประมาณ ๗,๕๐๐ บาท

เป็นเงินถึง แปดแสนหนึ่งหมื่นบาทถ้วน

ถ้าพูดต่อไปอีกกี่เดือน ก็ลองคูณเข้าไปก็แล้วกัน ว่า

จะเป็นเงินเท่าไหร่

ขออนุโมทนาสาธุจากใจจริง แทนผู้ฟังทุกเพศทุกวัย ประโยชน์มากน้อยเพียงใดที่เกิดขึ้นแก่ผู้ฟัง ขอให้เจ้าหน้าที่และครอบครัวทุกถ้วนหน้า จงได้รับประโยชน์นั้นโดยทั่วถึงกันด้วยเทอญฯ

และขอขอบคุณอนุโมทนาล่วงหน้า สำหรับเจ้าหน้าที่ทุกระดับที่จะมารับช่วงกิจการวิทยุแห่งนี้ ทุกคน ทุกรุ่น ทุกครอบครัว มา ณ โอกาสนี้ด้วย สา......ธุ

เจ้าหน้าที่ผู้มีส่วนสำคัญ ในการให้ธรรมะเป็นทานทางสถานีวิทยุแห่งประเทศไทย (สวท.) ศรีสะเกษ ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๔๕) มี

ผู้อำนวยการ

คุณเรืองกิตติ์ ศศิโอภาส

พร้อมด้วย

คุณทองจันทร์ ศรีสุธรรม **คุณวัชรินทร์ สุขเกษม**

คุณสุรชัย จรรยาวงศ์โชติ **คุณพงษ์ศักดิ์ เทพบุตรดี**

คุณโรจนศักดิ์ นันทิเดชาพันธุ์ **คุณสนธยา จงพันธนิมิตร**

คุณยงยุทธ จันทร์ศรี **คุณมงคล สัมทาน**

ขอให้ทุกท่านพร้อมด้วยครอบครัวญาติพี่น้องจงประสบความสำเร็จในชีวิตยิ่ง ๆ ขึ้นไปด้วยเทอญ ฯ

ผู้ริเริ่มในการสร้างวัดนี้ คือ

พระมหาธัมมา จิตตปัญโญ หรือหลวงปู่ธัมมา พิทักษา วัดอมรทายิการาม (วัดใหม่ยายมอญ) แขวงบ้านช่างหล่อ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ร่วมมือกับ นายพ่วง พิทักษา นายทา สีหนาท และชาวบ้าน ญาติโยมทั่ว ๆ ไป

ที่ดินอันเป็นที่ตั้งของวัดนี้ได้มาจาก

1. นางดา พิทักษา 1 ไร่ 3 งาน (ถวาย)
2. นางผุ่น พิทักษา 2 ไร่ 80 ตารางวา (ถวาย–ซื้อ)
3. นางมะลิจันทร์ นามธรรม 1 ไร่ 80 ตารางวา (ถวาย)
4. นายปัตถา พิทักษา 1 งาน 19 ตาราวา (ซื้อ–ถวาย)
5. นายอุดม พงษ์พีระ 80 ตารางวา (ถวาย–แลกเปลี่ยน)
6. นางทุมมา ญาศีรินทร์ 23 ตารางวา (ถวาย)

ชาวบ้านสร้างเรื่องทุกคน

มีท่านเจ้าอาวาส และผู้ใหญ่บ้าน ทายกทายิกา เป็นต้น ขอน้อมรับศรัทธาจากท่านผู้ใจบุญทั้งหลาย ด้วยความจริงใจ และจะสำนึกในพระคุณไปอีกนานเท่านาน

วัดสร้างเรือง จะเรืองรอง ผ่องผงาด
ต้องโยมญาติ ร่วมทางวัด ช่วยจัดสรร
ถ้าต่างคน ขาดน้ำใจ บรรลัยพลัน
ขอทุกท่าน จงร่วมรัก สมัครสมาน (สามัคคี)
บ้านกับวัด ช่วยกันจัด ช่วยกันสร้าง
วัดจะร้าง ถ้าบ้านลา สมานฉันท์
วัดก็เพ บ้านก็พัง ถ้าชังกัน
ขอทุกท่าน รักกันไว้ เพื่อ ชัย เทอญ ฯ

"ลป."

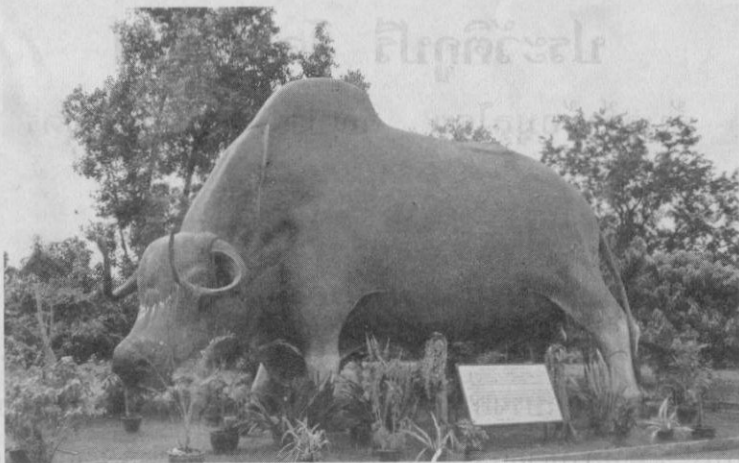

ญาติแท้ ๆ แต่ว่าขาด ความเอื้อเฟื้อ
เปรียบเหมือนเนื้อ อยู่ในป่า ยากจะหา
มิใช่ญาติ แต่เอื้อเฟื้อ ก็เหมือนเนื้อ อาตมา
โบราณว่า จำไว้เถิด เกิดแต่คุณ (ไม่มีโทษ) ฯ

"ลป."

แม้ท่านมีบาท สองบาท ก็ร่วมทำบุญได้
ไม่มีข้อแม้ใดๆ ทั้งสิ้น

บันทึกไว้เมื่อปี 2524 วันวางศิลาฤกษ์พระธาตุเรืองรอง

นี่คือสัตว์ที่เชื่อกันว่าสูญพันธ์ไปแล้ว (กูปรี) เอามาเลี้ยงไว้ให้ลูกหลานดู จะได้รู้ว่าบ้านเมืองเราเคยมีสัตว์ประเภทนี้อยู่ แต่ถูกมนุษย์ทำลายไปทั้งทางอ้อมและทางตรง สัตว์ตัวนี้สูง ๕ เมตรเศษ สูงกว่าตัวจริงประมาณ ๓ เท่า

ของฝากจากหลวงปู่และชาวบ้านสร้างเรือง

ต. หญ้าปล้อง อ. เมือง จ. ศรีสะเกษ

โทร. ๐๔๕-๘๒๑๐๕๘ หรือ ๐๘๑-๘๓๕-๖๕๖๘

นับอายุตัวเองบ้างนะ ว่าปีนี้เท่าไรแล้ว

อย่ามัวแต่นับอายุคนอื่น

ประวัติกูปรี โดยสังเขป

ค้นคว้าข้อมูลโดย คุณประดิษฐ์ ศิลาบุตร

กูปรี : ศัพท์ ภาษาอังกฤษ Kouprey ชื่อวิทยาศาสตร์ Bos Sauveli กูปรีเป็นภาษาเขมร (กัมพูชา) แปลว่า "วัวป่า" อักษรขอมเขียนว่า "โคไพร" แต่อ่านออกเสียงว่า "กูปรี" ชาวอีสานเรียกว่า "งัวบา" เป็นสัตว์ขนาดเดียวกับวัวแดง ตัวเมียเล็กกว่าตัวผู้มาก ชอบอยู่ในป่าโปร่งหรือป่าโคก ไม่ชอบอยู่ในดงทึบ ออกหากินตามทุ่งหญ้าคล้ายวัวแดง ตัวที่ใหญ่ ๆ บางตัวชอบแยกฝูงอยู่โดดเดี่ยว ฝูงหนึ่งส่วนมากจะเป็นตัวผู้และตัวเมียที่มีอายุน้อย ฝูงใหญ่ที่พบมีประมาณ ๓๐- -๔๐ ตัว

นายแพทย์บุญส่ง เลขะกุล ผู้เชี่ยวชาญเรื่องสัตว์ป่า เคยติดตามดูฝูงกูปรี สมัยสงครามเอเซียบูรพา (พ.ศ. ๒๔๘๔-๒๔๘๗) ที่ป่าละแฮก กระบวนขะโมด และปรีเวง ใกล้จังหวัดบุรีรัมย์ สุรินทร์ พบ ๓ ฝูง กูปรีขณะยังเล็กมีสีน้ำตาลอ่อนตลอด แต่ตัวผู้เมื่อโตขึ้นจะมีสีคล้ำดำแกมน้ำตาล ที่บริเวณไหล่กับคอและค่อยแผ่กว้างเป็นสีดำเกือบหมดทั้งตัว ส่วนสีข้างจะดำช้ากว่าที่อื่น ขาทั้งสี่ข้างตั้งแต่เข่าจะมีสีเทา ๆ ใต้คอมีเหนียงยาวมาก เลยเข่าลงไปมีสีขาวแปลกกับวัวป่าอื่น ๆ คล้ายกับกูปรีสวมใส่ถุงเท้าสีขาว สันหลังสูงแต่ไม่สูงเท่ากระทิงหรือวัวแดง

เขากูปรี มีลักษณะพิเศษ เป็นเขาบิดชัดเจนทั้งตัวผู้และตัวเมีย เขาตัวผู้มีพาลี (มีรอยเป็นชั้น ๆ ที่โคนเหมือนเขาวัวเขาควาย) ที่โคนเขาโค้งไปข้างหน้าแล้วช้อนขึ้น ครั้นอายุมากขึ้นเปลือกเขาจะแตกออกเป็นพู่ ห่างจากปลายประมาณ ๘- -๙ นิ้ว ระยะโคนเขาแคบมากเพียง ๓- -๔ นิ้ว (วัวแดง ๑๐–๑๒ นิ้ว) แกนเขาภายในจะค่อย ๆ งอกต่อที่แตกเป็นพู่คล้ายไม้กวาด เนื่องจากมันชอบใช้เขาขวิดต้นไม้ ตอไม้ และจอมปลวกคุ้ยเขี่ยดินทรายหาน้ำกิน เขาตัวเมียมีขนาดเล็กกว่าแต่ตีวงม้วนขึ้นข้างบน ปลายเขาซ้อนกันมาก ชาวเขมร ว่า "เขาพนมพระ" คือคล้ายคนพนมมือไหว้พระ

ฝูงกูปรี ฝูงสุดท้ายที่ถูกล่าหมดจากภาคอีสานจาก "ดงอีจาน" จังหวัดบุรีรัมย์ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๑ และเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๐ มีร่องรอยฝูงกูปรีทางภาคอีสานตอนล่าง ชายดงเทือกเขาพนมดงเร็ก ในเขตอำเภอภูสิงห์ และอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ มีการพยายามติดตามค้นหา แต่ยังไม่พบตัวกูปรีแต่อย่างใด *เดี๋ยวนี้ไม่ปรากฏว่าพบ "กูปรี" ที่ไหนอีกเลย อาจจะสูญพันธุ์ไปแล้วก็เป็นได้ฯ*

(ที่ขีดเส้นใต้เป็นความเห็นของหลวงปู่)

การจารึกชื่อผู้ที่ร่วมทำบุญกับหลวงปู่นั้น

จะไม่จารึกหรือว่าติดรูปสะเปะสะปะทั่วไป แต่จะนำชื่อของท่านรวมไว้ที่แผ่นหิน ซึ่งมีกรอบลายไทยสวยงามเป็นพิเศษ ติดตั้งไว้ ณ ที่ใดที่หนึ่งซึ่งเห็นว่าเหมาะสมสวยงามพอสมควร รอจังหวะที่เหมาะสมอีกสักหน่อยเถิด โปรดอย่าได้ใจร้อน ใจเย็นๆ

จะจารึก ไม่จารึก อย่านึกท้อ
บุญเราก่อ ได้บุญแน่ ไม่แปรผัน
นึกถึงบุญ ให้สดชื่น ทุกคืนวัน
ผลบุญนั้น ให้พบผ่าน นิพพานเทอญฯ

"ลป.หลวงปู่"

เผาแล้วเขี่ย	*จากเตา*	*หน้าเศร้าจิต*
โถ....ชีวิต	ก็แค่นี้	พี่น้องเอ๋ย
เหลือกระดูก	หยิบมือเดียว	นะท่านเอย
คืนชื่นเชย	เช้าชอกช้ำ	คำสัตย์จริง
มองภาพนี้	*แล้วโปรดคิด*	*พินิจบ้าง*
ดูอ้างว้าง	เมื่อสิ้นใจ	ทั้งชายหญิง
ก่อนจะตาย	ควรทำดี	ที่พักพิง
ดูของจริง	จากภาพนี้	ดีนักแล

จาก...หลวงปู่ผู้ยังไม่อยากตาย

คณะสพานบุญ "พระธาตุเรืองรอง"

นายประสาร คันศร *ประธาน*	นายทิวา รุ่งแก้ว *รองประธาน*
นายบุญฤกษ์ โสรเนตร	นายชอุ่ม กรไกร
นายสุเธียร ป้องกัน	นายปรเมษฐ์ สีหะวงศ์
นายสุโข ชูกลิ่น	นายสมศักดิ์ หล้าธรรม
นายรังสรรค์ โพธิวัฒน์	นายวิทวัท รัตโน
นายก้าน สามี	นายสุชัย พรหมคุณ
นายไกรฤกษ์ กัณหาฤกษ์	นายวีระศักดิ์ อุตมะ
นางอกนิษฐ์ กรไกร	นางทองพูน คันศร
นางจิราภรณ์ โสรเนตร	นางกำไร หล้าธรรม
นางสงวน ป้องกัน	นางสุวคนธ์ รุ้งแก้ว
นางภารเทวี โพธิวัฒน์	นางสาวนฤมล สัมฤทธิ์ผล
นางเพ็ญวรรณ อัคฮาดศรี	นางสินทรา กัณหาฤกษ์
นายสนั่น ไชยชาญ	นายสุดสาคร คันศร
นาสุนทร พิมพ์สวัสดิ์	นายพิรุฬห์ เมืองจันทร์
นางปรีทัศน์ อรรคบุตร	นางมยุรี บุญธรรม
นางสายสมร คำเหลือ	นายสุพัฒน์ บุญรอง
นายบุญมา โพธิวัฒน์	นางอุไรวรรณ จันทร
นายบุญเลิศ พวงพันธ์	พระสงฆ์ทุกรูปในวัดสร้างเรือง

นายประดิษฐ์ ศิลาบุตร ที่ปรึกษา

ผู้ใหญ่บ้าน, ผู้ช่วย, อบ.ต. ทายก,

นายประเสริฐ ศรีเมือง, นายวิชิต พิทักษา

นายพรมมา ธิปเทศ และหัวหน้าสถานีอนามัย

ประสานงาน

ผลงานส่วนหนึ่ง

ที่ท่านผู้ใจบุญทั้งหลาย ได้ทำบุญผ่านทางหลวงปู่ตั้งแต่ 1 บาทขึ้นไปจนถึงมากที่สุด เรื่องถนนหนทาง สะพานข้ามห้วยข้ามคลอง บ่อน้ำไฟฟ้า การศึกษา อนามัย วัดวาอาราม ตลอดถึงหน่วยราชการบางหน่วย ถึงจะไม่มากมายเพราะบารมียังน้อยอยู่ แต่ก็ภูมิใจที่ได้ทำอย่างจริงใจและเต็มความสามารถ ขอผู้มีส่วนร่วมจงสมหวังในชีวิตโดยทั่วถึงกันทุกท่านเทอญฯ

"หลวงปู่"

ทิศเหนือ
บ้านหญ้าปล้อง
บ้านสร้างเรือง
พระธาตุเรืองรอง
บ้านเอก
มาจาก อ.ราษีไศล ยางชุมน้อย
1.5 กม.
4 กม.
ปั๊มน้ำมันตราดาว
ศาลากลางจังหวัดศรีสะเกษ
มาจากกรุงเทพฯ ผ่าน จ.สุรินทร์ อ.อุทุมพรพิสัย
สะพานขาว
โรงพยาบาลศรีสะเกษ
จากตัวจังหวัด ถึง พระธาตุเรืองรอง ๕ กม. ครึ่ง

คำอธิษฐานก่อนจะทำบุญทุกอย่าง

(แบบของหลวงปู่ธัมมา พิทักษา)

ตั้งนะโม ๓ จบ แล้วว่า

ขอเดชะ แห่งกุศล ผลอันนี้

จงช่วยชี้ แนวทาง สว่างไสว

ถือกำเนิด เกิดทุกชาติ จงปราศภัย

ดวงหทัย ใสดังแก้ว แววมณี

ขออำนาจ แห่งกรรมดี ที่ทำแล้ว

เป็นยานแก้ว นำสู่แคว้น แดนสุขี

ตัดกิเลส เฉทหมู่มาร ผ่านโลกีย์

สู่แดนที่ อันสุขสันติ์ นิพพาน เทอญ ฯ

เอาเวลาที่นินทาคนอื่น มานินทาตัวเอง

จะมีค่ากว่ากันเยอะ เชื่อเถอะ

คำอุทิศส่วนกุศล

(กรวดน้ำ แบบของท่านหลวงปู่ธัมมา พิทักษา)

ไม่ต้องตั้ง นะโม ก็ได้

ขออุทิศ	ส่วนแห่งผล	กุศลให้
ทวยเทพไท้	ในทั่วทิศ	ด้วยจิตหมาย
ทั้งพ่อแม่	อีกปู่ย่า	และตายาย
ญาติทั้งหลาย	ทุกถ้วนหน้า	ครูอาจารย์
สิงสถิต	อยู่แห่งใด	ไกลหรือใกล้
ขอจงได้	มาพร้อมพักตร์	สมัครสมาน
น้อมรับคุณ	บุญกุศล	ผลแห่งทาน
สู่นิพพาน	อันสุขสันต์	ทุกท่าน เทอญ ฯ

นับอายุตัวเองบ้างนะ ว่าปีนี้เท่าไรแล้ว

อย่ามัวแต่นับอายุคนอื่น